

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 04 0 K 007969 16 Kž
Sarajevo 15.12.2016. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Zlotrg Nidžare kao predsjednice vijeća, Dodik mr. Božidarke i Radošević Sonje kao članova vijeća, uz sudjelovanje Roić Živane kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv: optuženog B. A., zbog produženog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, i optuženog Č. M., zbog krivičnog djela prijevare iz člana 294. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi optuženog B. A., protiv presude Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 007969 16 K od 17.03.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 15.12.2016. godine, donio je:

P R E S U D U

Žalba optuženog B. A. odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 007969 16 K od 17.03.2016. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 005027 12 K od 15.01.2013. godine, optuženi B. A., temeljem prihvaćenog Sporazuma o priznanju krivnje, oglašen je krivim za produženo krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne godine) i 6 (šest) mjeseci, a optuženi Č. M., također na osnovu zaključenog Sporazuma o priznanju krivnje, oglašen je krivim za krivično djelo prijevare iz člana 294. stav 1. KZ FBiH, za koje mu je izrečena uvjetna osuda kojom mu se utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, a koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 1 (jedne) godine ne učini novo krivično djelo.

Istom presudom, a na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), optuženi B. A. je obavezan da oštećenoj M. o. L. S., na ime imovinskopravnog zahtjeva nadoknadi štetu u iznosu od 104.998,73 KM, u roku od 6 (šest) mjeseci od pravomoćnosti presude, dok je oštećena sa viškom imovinskopravnog zahtjeva u visini od 26.088,73 KM, upućena na parnicu, a temeljem iste zakonske odredbe, optuženi B. A. je obavezan da solidarno sa optuženim Č. M.,

pomenutoj oštećenoj nadoknadi štetu u iznosu od 10.000,00 KM, također u roku od 6 (šest) mjeseci od pravomoćnosti presude

Oba optužena su ovom presudom, a na osnovu odredbe člana 202. stav 4. ZKP FBiH, oslobođeni od obveze naknade troškova krivičnog postupka, tako da ti troškovi padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv te presude žalbu je izjavio optuženi B. A. (u daljem tekstu: optuženi), zbog odluke o imovinskopravnom zahtjevu, a prema sadržini žalbe, i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, bez jasno formuliranog prijedloga, osim navoda da ovaj sud njegovu žalbu razmotri.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T04 0 KTKŽ 0000583 16 od 06.06.2016. godine predložila da se žalba optuženog B. A. odbije kao neosnovana i pobijana presuda potvrdi.

Sjednica vijeća ovog suda održana je bez prisustva stranaka, obzirom da stranke i branitelji nisu tražili da o istoj budu obaviješteni u smislu člana 319. stav 1. i 2. ZKP FBiH.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 338. u vezi sa članom 321. ZKP FBiH, i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen Krivični zakon, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Optuženi u žalbi navodi da je bio zaposlen u M.o. L. u periodu od ... godine do ... godine, kada je dobio otkaz ugovora o radu, zbog čega je nezaposlen, te je lošeg zdravstvenog stanja (o čemu je priložio obimnu medicinsku dokumentaciju), pa je zbog straha da mu se zdravstveno stanje ne pogorša, prihvatio da u predmetnom krivičnom postupku zaključi Sporazum o priznanju krivnje sa tužiteljstvom. Dalje navodi da je u imovinskopravnom zahtjevu oštećene, navedeno niz proizvoljnih i netačnih podataka i navoda pojedinih korisnika kredita kojima se „povjerovalo na riječ“. Također ukazuje kako se njemu stavljaju na teret pojedine stavke, a nigdje se ne pominje kreditni odbor, kao i šefovi kancelarija, regionalnih ureda i izvršni direktori za kredite, da se postavlja pitanje šta je radila interna kontrola, te zašto kancelarija u O.... nije imala pristup CRK (centralnom registru kredita). Predlaže da sud preispita odgovornost ostalih uposlenika MKO L., u tačkama 1,2,4,5,9,13,17,18,21, 23, i 24 (pretpostavka je da se misli na tačke pobijane presude), kao i to što je solidarno sa optuženim Č. M. obavezan na naknadu štete u visini od 10.000,00 KM. Tvrdi da navodi oštećene MKO L. nisu tačni, kao ni navodi svjedoka, odnosno, korisnika kredita, te da su sa njim (optuženim) u kancelariji radile još dvije kreditne službenice kao i šef kancelarije. Konačno, predlaže da s obzirom na njegovo teško financijsko, a posebno zdravstveno stanje, ovaj sud razmotri njegovu žalbu, jer on nije odgovoran za „ovoliki imovinskopravni zahtjev“.

Ovaj sud nalazi da navedeni žalbeni prigovori optuženog, nisu doveli u pitanje pravilnost pobijane presude.

Naime, iz izreke pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud obavezao optuženog B. A. da oštećenoj M.o. L. S., na ime imovinskopravnog zahtjeva nadoknadi štetu u iznosu od 104.998,73 KM, u roku od 6 (šest) mjeseci od pravomoćnosti presude, dok je

oštećena sa viškom imovinskopravnog zahtjeva u visini od 26.088,73 KM, upućena na parnicu, te da optuženi (B. A.) solidarno sa optuženim Č. M., pomenutoj oštećenoj nadoknadi štetu u iznosu od 10.000,00 KM, također u roku od 6 (šest) mjeseci od pravomoćnosti presude.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je ovakva odluka o imovinskopravnom zahtjevu, donesena na osnovu Sporazuma o priznanju krivnje kojeg je optuženi, u prisustvu svoje braniteljice, potpisao sa tužiteljicom, a koji Sporazum je, nakon razmatranja u smislu člana 246. stav 6. ZKP FBiH, prvostepeni sud prihvatio. Ovaj sud je izvršio uvid u pomenuti Sporazum o priznanju krivnje, te utvrdio da je u tački IV tog Sporazuma, optuženi prihvatio da snosi posljedice vezano za imovinsko-pravni zahtjev, odnosno, da mu se oduzme pribavljena imovinska korist u ukupnom iznosu od 104.998,73 KM (koji se dobije sabiranjem pojedinačno navedenih iznosa u Sporazumu: 91.370,93 KM + 13.627,80 KM), kao i solidarno sa optuženim Č. M., oštećenoj nadoknadi štetu u iznosu od 10.000,00 KM, sve u roku od 6 (šest) mjeseci od pravomoćnosti presude.

Optuženi u žalbi, osim što ukazuje da nije odgovoran „za ovoliki imovinskopravni zahtjev“, ničim ne ukazuje u čemu bi se ogledala pogrešna utvrđenja prvostepenog suda u dijelu pobijane presude kojim je odlučeno o imovinskopravnom zahtjevu. Također, ne osporava ni da je pomenuti Sporazum o priznanju krivnje zaključio dobrovoljno, svjesno i sa razumijevanjem, niti ukazuje da nije bio upoznat sa posljedicama zaključenja tog Sporazuma, uključujući i one koje su vezane za imovinskopravni zahtjev, odnosno, oduzimanje imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom. Pored toga, u žalbi ne iznosi bilo kakve argumente kojima bi se ukazalo na eventualne propuste u postupanju prvostepenog suda kod razmatranja i prihvatanja Sporazuma o kojem je riječ, osim što paušalno navodi da je Sporazum zaključio zbog toga što se bojao da će doći do pogoršanja njegovog ionako lošeg zdravstvenog stanja, pa slijedi da ovakvim neodređenim žalbenim prigovorima, pravilnost pobijane presude u dijelu koji se odnosi na odluku o imovinskopravnom zahtjevu, nije ni mogla biti dovedena u pitanje.

Također, neosnovani su žalbeni navodi kojima optuženi ukazuje da je u konkretnom predmetu trebalo utvrđivati odgovornost drugih osoba, odnosno, da su postojali propusti u pogledu efikasnosti kontrolnih mehanizama u postupku dodjele kredita. Ovo stoga što i prvostepeni, a i ovaj sud, mogu postupati samo u odnosu na osobu koja je optužena i samo u odnosu na djelo koje je sadržano u optužnici, kako je to propisano odredbom člana 295. stav 1. ZKP FBiH.

Naposlijetku, paušalan je i žalbeni navod kojim se ukazuje da su proizvoljni i netačni navodi svjedoka (korisnika kredita) i oštećene (vjerovatno se misli na iskaz ovlaštenog predstavnika oštećene pravne osobe). Naime, da bi se uspjele sa žalbenim prigovorom pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, potrebno je u žalbi određeno navesti u čemu se sastoje pogrešna i nepotpuna utvrđenja prvostepenog suda u pogledu odlučnih činjenica, odnosno, u konkretnoj situaciji, navesti o iskazima kojih svjedoka se radi, zatim, u čemu se ogleda proizvoljnost i netačnost takvih iskaza, a da se pri tome radi o pitanjima koja su odlučna za donošenje sudske odluke. S tim u vezi, ovaj sud podsjeća da je odredbom člana 310. ZKP FBiH, propisano da žalba mora biti sastavljena tako da može poslužiti kao osnovica za ispitivanje pobijane sudske odluke, što podrazumijeva obavezu

žalitelja da svoje žalbene navode konkretizira, jer se u suprotnom ne zna koji su žalbeni prigovori istaknuti. Prema tome, kako žalba optuženog sadrži samo paušalan prigovor o navodnoj proizvoljnosti i netačnosti iskaza svjedoka, onda se temeljem takvog prigovora, pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepene presude, nije ni mogla ispitati.

Slijedom izloženog, ovaj sud je temeljem člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu optuženog B. A. odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Roić Živana,s.r.

Predsjednica vijeća
Zlotrg Nidžara,s.r.